

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 32, št. 03
MAREC 2012

V TEJ ŠTEVILKI:

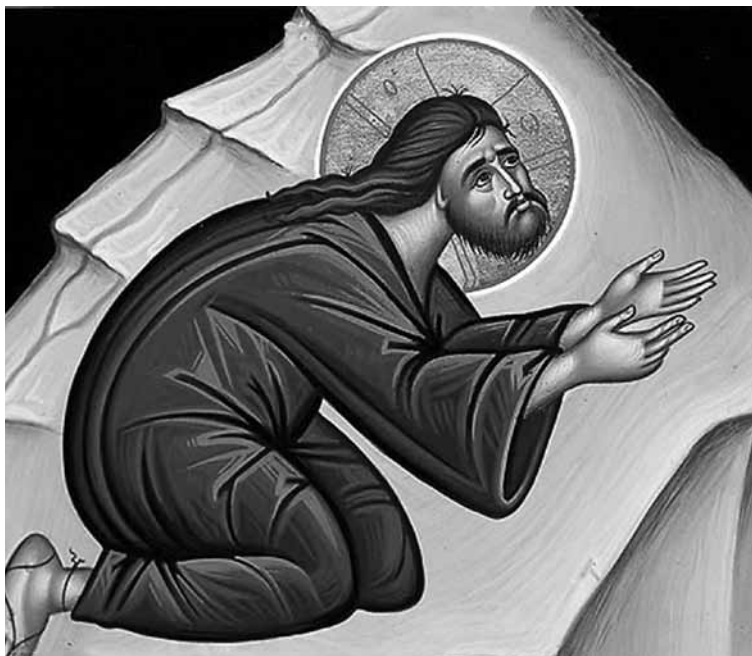
- ⇒ POST
- ⇒ SVETO PISMO
- ⇒ MISIJONARJEVO PISMO
- ⇒ MOŠKI ZAJTRK

O SVETI POST, SREČE KLJUČ ...

Vstopili smo v še en **postni čas**. Milosten in pooblaščen čas, ki naj bi nas pripravil in vpeljal v največji dogodek v zgodovini človeštva, v vrhunec krščanskega življenja: **veliko noč, pasho**. Naš zemeljski in nebeški sopotnik Bog in Človek Jezus Kristus je vstal od mrtvih. Smrt je premagana in ne gospoduje več nad nami: ne v vsakdanjem življenju in ne po naši dokončni fizični smrti.

S tem uvodom v Farnem listu želim sebe in vas pravzaprav spodbuditi, da bi v čas posta vsi kot verni kristjani vstopili resno in odgovorno. Nam vsem želim, da bi vse močnejše in iskreneje razmišljali o tem, kako bomo Bogu na čast in nam v osebno in skupno srečo preživeli čas posta in da bi tako v veliki noči res lahko vzklikali: »Aleluja! Hvala Ti Gospod: v meni se je začel rojevati novi človek, Jezus Kristus.«

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Cerkveni očetje in tudi Mati Cerkev nas učijo, da je **post nujno povezan z molitvijo in miloščino**. Vsa tri orodja, ki nam jih daje Cerkev še posebej v postnem času, imajo neko notranjo povezo in dobijo svoj pravi smisel in učinkovitost šele takrat, ko jih živimo skupno.

Post naj bi torej v našem srcu rodil predvsem **LJUBEZEN**, ki se udejanja v molitvi (odnos do Boga) in miloščini (odnos do bližnjega). Cilj posta je torej ljubezen do Boga in bližnjega, kar je nasprotno od oholosti, napuha, samovšečnosti, varljivega občutka, da si že boljši kot si bil, lastna hvala, preziranja drugih ... Na pepelnični dan smo slišali: *Če pa se ti postiš, ne pokaži to pred ljudmi ... Naredi to tako, da drugi ne opazijo, ampak tvoji Oče, ki vidi na skrivno ...* To pa končno pomeni, naj ne iščemo nikakršnega priznanja ne od sebe in ne od ljudi, temveč edino in samo od Boga.

Post torej nima nič skupnega z men-

taliteto 'diet', raznih žrtev, odrekanja zaradi zdravja, lepote ali kakršnekoli druge koristi za človeka, kar samo po sebi ni sicer nič slabega. Vendar pri pravi ljubezni ne gre za iskanje lastne koristi in zadovoljevanja samega sebe, temveč za iskanje koristi bližnjega in Boga.

Lahko ugotovimo, da se post prvič v Svetem pismu omenja že v edenskem vrtu, ko Bog reče človeku: *»Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl.«* Torej Bog na tem mestu seznanja človeka, kaj je dobro zanj in kaj ne!

Post je torej v bistvu odrekanje lastni volji in lastnemu ugodju, tudi nenehnemu služenju oslu, ki se imenuje telo. **Končni cilj POSTA pa je naša osebna sreča in sreča ljudi okoli nas, ta pa se nahaja edino in samo v Božji volji.**

Vaš duhovni pomočnik Drago

KAJ MI BO

SVETO PISMO?

V sodobni družbi, ki nam nudi dostop do številnih knjig iz vsega sveta, premnogih avtorjev pa še v različnih vezavah, se vse manj sprašujemo o njihovi pomembnosti za naš osebni razvoj, krepitev volje, domišljije ali ljubezni, ki jo s slastnim prelistavanjem starih, od prahu polnim vojnem listov občuti vsak knjižni molj. Ponižno podlegamo medijem, tujo voljo zamenjamo za lastno, poleg tega pa dobimo še fantastične informacije o racionalnem nakupu, katerega zamuditi bi bil nepopisen, čeravno ne smrtni greh. Tako minevajo dnevi, meseci, leta, ki nam polnijo glavo s tovrstnimi informacijami, obenem pa vzklikamo o krizi vrednot, katere produkt spoznaš, ko ugasneš televizor in opaziš, nenavadno smešno, spremenjeno maso stvorov, podobno ljudem, ki zaletavo hitijo po avtocestah A2, A3 in raznovrstnih obvoznicah na vse

strani, da čim hitreje doma od vsega hitrega življenjskega tempa, končno prižgejo TV. Medtem ko minute zagotovljeno minevajo, ne oziraje se na »moj čas«, se sprašujem, kako izpolniti ta prekratek dan. Ljubezen, le kaj nas ne zapolni bolj čvrsto in prekrije vsako luknjo srca, ki nam povzroči tisti prazen občutek, ki ga znamo kratkoročno zapolniti z vsemi nasveti gospodov in dam s TV reklam? Da, ljubezen, edino čustvo, ki ustvari najlepšo posledico vseh posledic, nekakšno miss posledic – srečo. Kje jo najti, kje iskati? Menim, da človeštvo samo, brez pomoči, ni zmožno ustvariti nečesa tako popolnega, saj nismo ravno geniji v ustvarjanju popolnosti. Torej potrebujemo pomoč, Božjo pomoč, in takšna čudovita sinergija Božjega in človeškega pripelje do rezultatov, celo boljših od racionalnih nakupov, (kdo bi si mislil, kajne?) in po čemu bi segel, da zapolnim ta da dan s takšno sinergijo? Ah,

saj je enostavno, to je Sveto pismo, polno resnic, primerno za stare, celo za mlade, zgodovinsko delo ali govor Boga; samo po knjižni polici sežem in imam dostop do vsega tega. Naslednjo življenjsko tegobo rešite racionalno, v pravem pomenu besede, odprite ga, dovolite si, da vas nagovori Bog.

Človeštvo hrepi ni po premiku, začuti mo vsak dan. Človeštvo, če se smemo še tako imenovati, čas je, da si vzamemo, lahko bi rekli svojih 40 puščavskih dni, ki nas hudega bremena – zla lahko osvobodijo.

Pa prijetno branje, zbranega uma in odprtega srca želim.

Tomaž Ivič

IZPOSOJENO MISIJONARJEVO PISMO ...

V pravkar iztečenem letu (2011) smo se v našem dnevnem časopisju, nekoliko več v Družini in celo na TV seznanili z obiskom misijonarja Pedra Opeke iz Madagaskarja. Slovenec argentinskega rodu je pristal v Afriki. Občudovanja in spoštovanja vredno delo opravlja v tej deželi, kjer med reveži

spoznava resničnega Boga. Na vprašanje, ali je bolj socialni delavec ali duhovnik je odgovoril: »Nekomu, ki je lačen, bolan, ne morem govoriti o Kristusu. Besede mikajo, dejanja prepričajo. Mislim, da smo mi ljudi prepričali z dejanji, ne z besedami.« O misijonarju in njegovem bogatem delu z reveži

še največ pove prav za božič predvajani film »Pedro Opeka – dober prijatelj«.

Pa mi je ob koncu iztekajočega se leta prišlo v roke neko drugo misijonarjevo pismo iz drugega konca Afrike (Côte d'Ivoire, Slonokoščena obala). Kar dva naša rojaka, doma iz bližnjega Cola, misijonarita tam. Brata Ivan in Pavel Bajec že lep čas, podobno kot Pedro Opeka, vsak na svoji fari pomagata z dejanji in besedo spoznavati Boga in razmišljata podobno kot Pedro Opeka »Kdor hoče spoznati Boga, naj pomaga revežem.«

Kakšen je njihov življenjski utrip in vsakdan lahko zaslu-timo tudi iz pisma misijonarja Ivana Bajca (v nadaljevanju), ki ga je poslal ob zadnjem božiču svojcem. Spomnimo se teh požrtvovalnih in spoštovanja vrednih ljudi vsaj v molitvi.

Pavel Mihevc

Misijonarjevo pismo

Božič 2011

Letos ponovno pišem za božične praznike. Lani nisem pisal nikomur, ker takrat in potem še dolgo pošta tukaj ni delala. Voščila so začela prihajati v maju, zadnja v avgustu, večina pa verjetno ni prišla nikoli.

Kako je bilo takrat tukaj, ste gotovo spremljali preko medijev. Ni bilo lepo, ne videti ne doživeti. Potem se je položaj umiril in sedaj živimo v nekem verjetno še precej negotovem miru. Veliko se govori o pravici, spravi in odpuščanju. Tudi Cerkev sodeluje pri tem prizadevanju. Tema letošnjega pastoralnega leta je: »Da bi bili vsi eno!«

Marsikaj se je kljub vsemu spremenilo na boljše. Predvsem na gospodarskem področju je videti, da ima nova vlada boljše programe in nekaj tudi delajo. Ponekod je tudi nekaj več reda in resnosti. Kljub temu pa bi lahko rekli s Cankarjem: »Gospodar se je zamenjal, bič pa je

ostal in ga tudi novi bič zna spretno vihteti.«

Cerkev se je v tej krizni dobi, razen redkih spodrseljajev, dobro izkazala. Ostala je na strani ljudstva in poskušala pomagati in reševati, kar se je dalo. To ji vsi priznajo.

Mi nadaljujemo svoje delo. Poskušamo biti blizu ljudem in jim pomagati krščansko živeti. Obiskujemo krščanske skupnosti in prirejamo zanje in posebej za odgovorne razna srečanja in duhovne obnove.

Poleg tega še vedno gradimo. V gradnji imamo nekaj cerkva in župnišče v neki vasi, ki bo postala središče nove župnije, ko se bo naša župnija, verjetno že prihodnje leto, razdelila.

V škofiji bomo imeli prihodnje leto 4 novomašnike. Vseh bogoslovcev je okrog 20. Letos se jih je menda vpisalo 10 novih. To je in ni veliko za škofijo, ki ima več kot milijon in pol prebivalcev. Če bi imeli dovolj

duhovnikov, bi lahko takoj ustanovili še nekaj župnij.

Čeprav krščanstvo v družbi napreduje, v veliki meri še vedno vlada pogansko mišljenje in obnašanje. Sprašujemo se tudi, koliko so naši kristjani resnično pokristjani. Pred nedavnim sem slišal zanimivo zgodbico, ki pravi, da krščanstvo le vpliva na obnašanje ljudi.

V oddaljeno afriško vas je prišel evropski turist. Domačini so ga lepo sprejeli in kar nekaj časa je živel v zelo dobrih odnosih z vaščani. Nekega dne je videl v vasi nekoga, ki je imel v rokah knjigo in bral. Presenečen se mu je približal in ga vprašal, kaj bere. Ta mu je odgovoril: »Sveto pismo«. Turist mu je začel govoriti ves iz sebe: »Kaj, Sveto pismo«. Turist mu je začel govoriti ves iz sebe: »Kaj, Sveto pismo bereš! To je vendar zastarela knjiga. V Evropi tega nihče več ne bere. Če hočeš biti sodoben, če hočeš, da se tvoja vas razvije,

moraš brati kaj drugega, bolj modernega, kaj znanstvenega. Misijonarji so vam prinesli Sveto pismo, da so se iz vas hecali, vas prinašali okrog. V tem ni nič resnega.«

S takšnimi in podobnimi besedami je poskušal turist prepričati domačina, naj ne bere Svetega pisma. Ko je ta prenehal, ga je domačin nekaj časa tiho gledal, potem pa mu dejal: »Glej, kar nekaj časa si že med nami. Lepo smo te sprejeli in gotovo se sploh ne čutiš ogroženega. Ampak vedi, če nam misijonarji ne bi prinesli Svetega pisma, če mi ne bi brali Svetega pisma, bi te že zdavnaj pojedli.«

Pred nami so božični prazniki.

Naj tista velika Luč, ki je na prvi božič zasvetila ljudstvu, ki je hodilo v temi in smrtni senci, zasveti še močnejše v naših srcih za letošnji božič in naj razsvetljuje vse naše življenje in delo v novem letu 2012.

Lep božični pozdrav tebi in vsej tvoji družini.

Ivan

A PRIDEŠ NA NASLEDNJI MOŠKI ZAJTRK?

Začelo se je ped leti v majhnih skupinah na domu Danija Siterja, prerastlo pa v vseslovensko številčno zasedbo (nazadnje nas je bilo 130!). In kaj počnemo na takšnih srečanjih? Nič posebnega, predvsem slišimo veliko dobrega in se zapletemo v zanimive pogovore, na koncu pa se še okrepimo ob dobrem zajtrku. Gostje zajtrkov so pokončni in klenci ljudje kot npr. Alojz Rebula, Tone Rode, Gregor Čušin, če omenim samo zadnje tri. Zaenkrat se moški zajtrki dogajajo v Krškem, a želja je, da bi se razvili tudi drugje, npr. na Gorenjskem, Notranjskem, Prekmurju ... Glede na to, da smo logaški fantje najštevilčnejša skupina, če seveda ne šte-

jemo domačinov iz Krškega in okolice, ki jim ni potrebno tako zgodaj vstati, da bi bili ob 7. uri že na zboru, je zelo verjetno, da bo Logatec med prvimi kandidati za organizacijo regijskega moškega zajtrka v bližnji prihodnosti. Za enkrat ne poznam nikogar, ki bi kdaj prišel na moški zajtrk in stvar vzal zares, pa bi mu bilo žal. Ravno nasprotno. Na teh, za slovenski prostor posebnih srečanjih, se učimo ponižnosti in slišimo veliko napotkov, kako ljubiti svoje žene, predvsem kadar niso takšne, kot bi si mi (sebično) želeli. Učimo se viteško prevzemati odgovornost za gradnjo odnosov, za katere je vredno živeti, in predvsem darovati največ, kar imamo – sami sebe.

Če si priznamo ali ne, smo v bistvu sinovi svojih očetov, ki so nas imeli radi, pa mogoče tega niso znali vedno pokazati na nedvoumen in

nam razumljiv način. Od njih se je pričakovalo, da bodo močni in dominantni, ne bodo jokali in svojih čustev nasploh ne bodo kazali. Podedovali smo vzorce komuniciranja naših staršev. Ne znamo se več pogovarjati in si povedati že tako preprostih stvari kot je »imam te rad.« Vloga ni drugačna, le pristop, kako se s to vlogo sodobni moški spoprijemamo je lahko, o tem ni dvoma, boljši! Od nas se mogoče kdaj tudi preveč pričakuje in precej bolj kot upamo priznati sebi in drugim, nas je strah. Naložena nam je odgovornost do naših družin, poleg tega nas nemalokrat bremenijo tudi službe. Zaradi nesporazuma, da smo nerazumljeni, vase zapremo sebe in svojo zagrenjenost. Dokazati se želimo tam, kjer nas cenijo samo na videz, namesto, da bi se tam, kjer je naša primarna vloga – doma, pri družini in ženi, zaradi katere smo, se

še spomnite, zapustili celo očeta in mater?! V sebi nosimo rane iz otroštva, ki se nikakor nočejo same od sebe zaceliti. Še toliko bolj potrebujemo ljubezen, zlasti takrat, ko s to izkušnjo nismo odraščali. Kako bomo dajali ljubezen, če se je še prejemati nismo prav naučili?

Moški s seboj nosimo nahrbtnike, ki niso vedno napolnjeni samo z dragocenimi izkušnjami, ampak tudi s takšnimi, na katere nismo ravno ponosni. Včasih bi se najraje skrili. A ravno situacije, ko smo šibki, ni dobro videti kot poraz, ampak kot priložnost za to, da postanemo boljši! Radi bi zbežali, pa nimamo kam. Da se moramo ustaviti, soočiti s konflikti, ki so že načeli

zdrave odnose do žene, otrok in naših bližnjih. Iščimo smisel, ki bo trajen. Iščimo živo vodo, od katere bomo pili mi sami in naše družine. Nismo popolni, vendar ali je smisel življenja biti popoln? Ali ni v resnici vse tako preprosto: samo ena zapoved – ljubiti? Moški zajtrki nas ravno k temu nagovarjajo. Domov se vračamo ohrabreni in napolnjeni z tisto Ljubenznijo, pisano z veliko začetnico. Vračamo se naj k svojim družinam. Z osveženo navigacijo in ponovno nastavljenim končnim ciljem. Kompas spet kaže v pravo smer in gotovost, da je to tisto, kar smo pogrešali in po čemer smo tako hrepeneli, je tako osvobajajoča, da vse skrbi izginejo. Ponovno posije luč. Sedaj vemo za pot, resnico in življenje.

Bojan

KOLEDAR

MAREC

2012

1. marec – IZOBRAŽEVANJE ODRASLIH; ob 19. uri predavanje *g. Bogdana ŽORŽA* v Jožefovi dvorani. Predavanje za vse generacije. Lepo vabljeni!

2. marec – prvi petek, obisk bolnikov; ob 17.30 križev pot; po sv. maši molitvena skupina; mladina in vaje za MePZ;

3. marec – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

4. marec – 2. POSTNA NEDELJA, sv. maše ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 20. uri srečanje 1. zakonske skupine;

5. marec – po sv. maši srečanje skupine KARI-TAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV;

6. marec – ob 19. uri srečanje birmanskih voditeljev;

9. marec – ob 19. uri srečanje staršev otrok 1. in 2. razreda;

10. marec – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

11. marec – 3. POSTNA NEDELJA, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 19. uri srečanje 2. zakonske skupine;

12. marec – ob 19. uri srečanje ŽPS;

13. marec – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

16. marec – ob 17.30 sv. križev pot; po sv. maši molitvena skupina; mladina; vaje za MePZ;

17. marec – od 16.–18. ure Čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

18. marec – 4. POSTNA NEDELJA, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 19. uri srečanje 3. zakonske skupine;

19. marec – SV. JOŽEF, sv. maša ob 10. uri in 18. uri; ob 20. uri priprava na sv. krst;

20. marec – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

23. marec – po sv. maši molitvena skupina; mladina; in vaje za MePZ;

24. marec – GOSPODOVO OZNANJENJE – *liturgično praznovanje*, sv. maša ob 18. uri, od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

25. marec – 5. POSTNA NEDELJA, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot; ob 20. uri 4. zakonska skupina;

27. marec – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;

29. marec – IZOBRAŽEVANJE ODRASLIH, četrtek ob 19. uri predavanje v Jožefovi dvorani. Predavala bo *gospa ROSVITA PESEK*;

30. marec – po sv. maši molitvena skupina; mladina in vaje za MePZ;

31. marec – SPOVEDOVANJE pred VELIKO NOČJO od 14.–17. ure. *Spovedovalo bo več spovednikov. Izkoristite ta čas za osebno srečanje z Božjim usmiljenjem.*